

[Socialministeren]

munerne mulighed for et fleksibelt og varieret byggeri.

Ældreboligloven er en fleksibel lov, som giver kommunerne mulighed for at etablere ældreboliger for den store gruppe af selvhjulpne ældre, der ønsker at bo i egen bolig indrettet efter alderdommens behov, men det er efter min mening meget vigtigt at fremhæve, at ældreboligloven også giver mulighed for boligmæssig indretning, der er egnet for de plejekrævende ældre.

Kommunerne har med ældreboligloven og bistanndsloven i forening et meget velegnet værktøj, som giver mulighed for på den ene side at udføre selvstændige, ældreregnede boliger og på den anden side at yde den pleje, som beboerne har behov for, f.eks. med behandlingsrum, vagtcentral, intensiv hjemmepleje og hjælpemidler m.v. Kommunerne skal selvfølgelig være opmærksomme på, at ældreboligerne skal finansieres efter ældreboligloven, og at servicearealerne og plejeydelserne skal finansieres efter bistanndsloven. Boligerne og plejen skal være økonomisk adskilte, men kan som sagt indrettes i tilknytning til hinanden.

Disse muligheder har klart været forudsat i ældrereformen, og jeg håber, at de skeptikere, som mener, at plejehjem skal være de ældres fremtid, vil være opmærksomme herpå. Jeg føler mig da overbevist om, at man i kommunerne og i kredsen af rådgivere på ældreboligområdet planlægger at opføre ældreboliger med medansvarlighed og stor hensyntagen til de ældres behov for pleje og omsorg.

Der er fra forskellig side blevet udtrykt betænkelighed ved, at der efter ældreboliglovens vedtagelse er nedlagt et stort antal plejehjemspladser. Man skal her være opmærksom på i hvert fald tre forhold: For det første er der opført flere ældreboliger, end der er nedlagt plejehjemspladser, for det andet er de plejehjem, der er blevet nedlagt, for størstedelens vedkommende ikke tidssvarende, og endelig for det tredje er der som nævnt mulighed for at etablere plejefaciliteter, som er fuldt på højde med plejehjemmene, og det er mit indtryk, at kommunerne i stigende omfang benytter sig af de muligheder.

Jeg vil endvidere nævne Socialforskningsinstituttets undersøgelse »Gamle i eget hjem«. Det er en interessant undersøgelse, bl.a. fordi man har spurgt de ældre selv om deres ønsker

og forventninger til boligen. Undersøgelsen viser, at de fleste ældre ønsker at blive boende i deres nuværende bolig. Det indebærer, at tilværelsen i eget hjem må følges op af den nødvendige service. De ældre, der ønsker at flytte, vil helst flytte til en ældreregnet bolig. Desuden vil de gerne bo et sted, hvor de fleste af de andre beboere er ældre.

Jeg mener, at vi kan lære i hvert fald to ting af undersøgelsen: For det første skal det almindelige byggeri være udformet således, at det kan fungere længst muligt for alle. Det andet, vi kan lære af undersøgelsen, er, at de ældre gerne vil bo i et fællesskab med andre ældre. Derfor er det også positivt, at der fra mange sider vises stor interesse for bofællesskaber for ældre, de såkaldte oldekoller. De værdier, der ligger i fællesskabet, i fællesaktiviteter og i nærmiljøet, har efter min mening stor betydning for de ældres trivsel og tryghed. Boligministeren har i den forbindelse taget initiativ til en ajourføring af de gældende regler, så også denne form kan tilgodeses.

Som det er Folketinget bekendt, har regeringen ikke nogen direkte styringsmidler på ældreområdet. Tilbudet på ældreområdet styres og finansieres fuldt ud af kommunerne. Kommunerne skal efter lovgivningen tilbyde borgerne en bred vifte af servicetilbud, og blandt de mest udgiftskrævende er servicetilbudet for ældre. Det er kommunernes opgave at tilpasse kapaciteten på de enkelte områder til det lokale behov i den enkelte kommune, og det må i sagens natur ske inden for den økonomiske ramme, som kommunerne har til rådighed, men jeg lægger stor vægt på, at lovgivningens krav overholdes.

Regeringen og Kommunernes Landsforening har i de senere år indgået aftaler om kommunernes økonomi. Det er et led i samordningen af den samlede offentlige udgifts- og skattepolitik. Regeringen og Kommunernes Landsforening har været enige om, at den økonomiske situation ikke har givet plads til yderligere offentlige udgifter og derfor heller ikke til øgede kommunale udgifter.

Det betyder imidlertid ikke, at kommunerne ikke kan sætte flere ressourcer ind på bestemte opgaver. Det ligger tværtimod i den tilpasning af kapaciteten, der løbende foregår i takt med, at behovene ændrer sig. Kommunerne har et løbende ansvar for at foretage den nødvendige